

[Arne Christiansen.]

værnets bevæbning, bestemmelsen om, at våben og ammunition skal bero hos det enkelte medlem, blev besvaret i sidste samling af ministeren, der bekræftede, at det fortsat skal være sådan, og uagtet spørgsmålet blev belyst i en debat i denne sal og jeg også er bekendt med, at der er afgivet svar til det udvalg, der behandler et forslag til folketingsbeslutning vedrørende hjemmevernet, er det min og andres erfaring fra talrige møder ude i landet i de sidste måneder, at der hersker uro i hjemmevernets rækker. Der er medlemmer, der direkte siger: ja, vi står nærmest i begreb med at melde os ud, at lægge uniformen, for vi ved ikke, om vi er købt eller solgt, vi ved ikke, hvilken værdi for landets beredskab man tillægger hjemmevernet. Skal vi beholde vore våben, eller skal vi ikke? Hvis vi ikke skal, må der jo ikke være behov for os.

Der kan være mange årsager til, at denne usikkerhed er opstået uagtet de forsikringer, som tidligere er givet af forsvarsministeren, og jeg har derfor stillet spørgsmålet for fra dette tings talerstol at få bekræftet, at tidligere udtalelser stadig står ved magt.

Forsvarsministeren (Ninn-Hansen): Ja, det gør de. Der foreligger ingen planer om at ændre opbevaringsbestemmelserne for hjemmevernets våben og ammunition. Hr. Arne Christiansen nævnte forskellige lejligheder, hvor spørgsmålet var blevet rejst, og også mit svar, og det er altså det samme svar, jeg giver nu, og også det samme svar, jeg har givet det folketingsudvalg, som hr. Arne Christiansen nævnte. Bare for en ordens skyld skal jeg angive hovedbegrundelsen for at måtte give det svar.

En ændring af de nuværende bestemmelser ville medføre en alvorlig svækkelse af det nuværende beredskab og dermed rejse spørgsmål om opstilling af yderligere stående styrker med et højt beredskab. Denne opbevaring af våben og ammunition er jo en betydningsfuld del af vort samlede beredskab og også grundlæggende for bestemmelsen i anordningen om forholdsordren for det militære forsvar, ifølge hvilken hjemmevernspersonellet uopholdelig skal møde i tilfælde af angreb på landet eller dets forfatningsmæssige myndigheder. Jeg mener ikke efter de svar, der er givet, at der kan være

nogen begrundelse for, at dette spørgsmål skulle give anledning til uro i hjemmevernet, såfremt man da har sørget for, at svaret er kommet frem til hjemmevernets medlemmer, men det kan vi jo også medvirke til i dag.

Om forsvarsdebatten her i landet i øvrigt kan give anledning til tvivl, skal jeg ikke komme nærmere ind på ved denne lejlighed, men blot sige, at jeg har fuld forståelse for hjemmevernsfolks ønske om mere politisk enighed om forsvaret, ligesom jeg selvfølgelig også selv gerne ser en sådan enighed. Jeg synes imidlertid, det må være en betryggelse for alle de 70.000 frivillige i hjemmevernet, at folketingets afgørende partier så kraftigt har afvist de angreb på hjemmevernets medlemmer og hjemmevernsordningen, der fremkom her i tinget i december måned. Ved disse lejligheder konstaterede jeg, at et meget stort flertal bakkede hjemmevernet så kraftigt op, at det må give dets medlemmer og andre interesserede lyst til at løse de betydningsfulde opgaver, militært og folkeligt, som hjemmevernet har. Jeg går ud fra, at hjemmevernets ledelse igennem det blad, man udsender, og på anden måde orienterer medlemmerne om den positive stilling, som folketinget har indtaget over for hjemmevernet.

Arne Christiansen: Jeg takker for det klare svar og deler håbet om, at dette svar vil blive kommunikeret ud til de 70.000 frivillige på en bedre måde, end det er sket de andre gange, hvor samme klare standpunkt har været fremme i dette ting.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Erik Kragh** til forsvarsministeren:

„Er det rimeligt, når man er ved at ophæve andre særordninger inden for forsvaret, da at opretholde adgangen for værnepligtige til fritagelse for tjeneste for at kunne undervise på gymnasier m. v.?”

Skriftlig begrundelse:

Det må anses for det rigtigste og retfærdigste, at de værnepligtige inden for forsvaret i videst mulig udstrækning har samme vilkår, således at særordninger bør indskrænkes til det for forsvaret strengt nødvendige.